

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

SETMANAL

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 470

Barcelona, 28 de febrer de 1977

Preu, 10 pessetes

editorial

AIXÍ, NO

Què vol el govern? ¿Unes eleccions amb garanties, que obrin de veritat unes eleccions constituents pacífiques o una farsa electoral, televisiva, que obriera una crisi greu i ens abocaria altre cop a solucions de força?

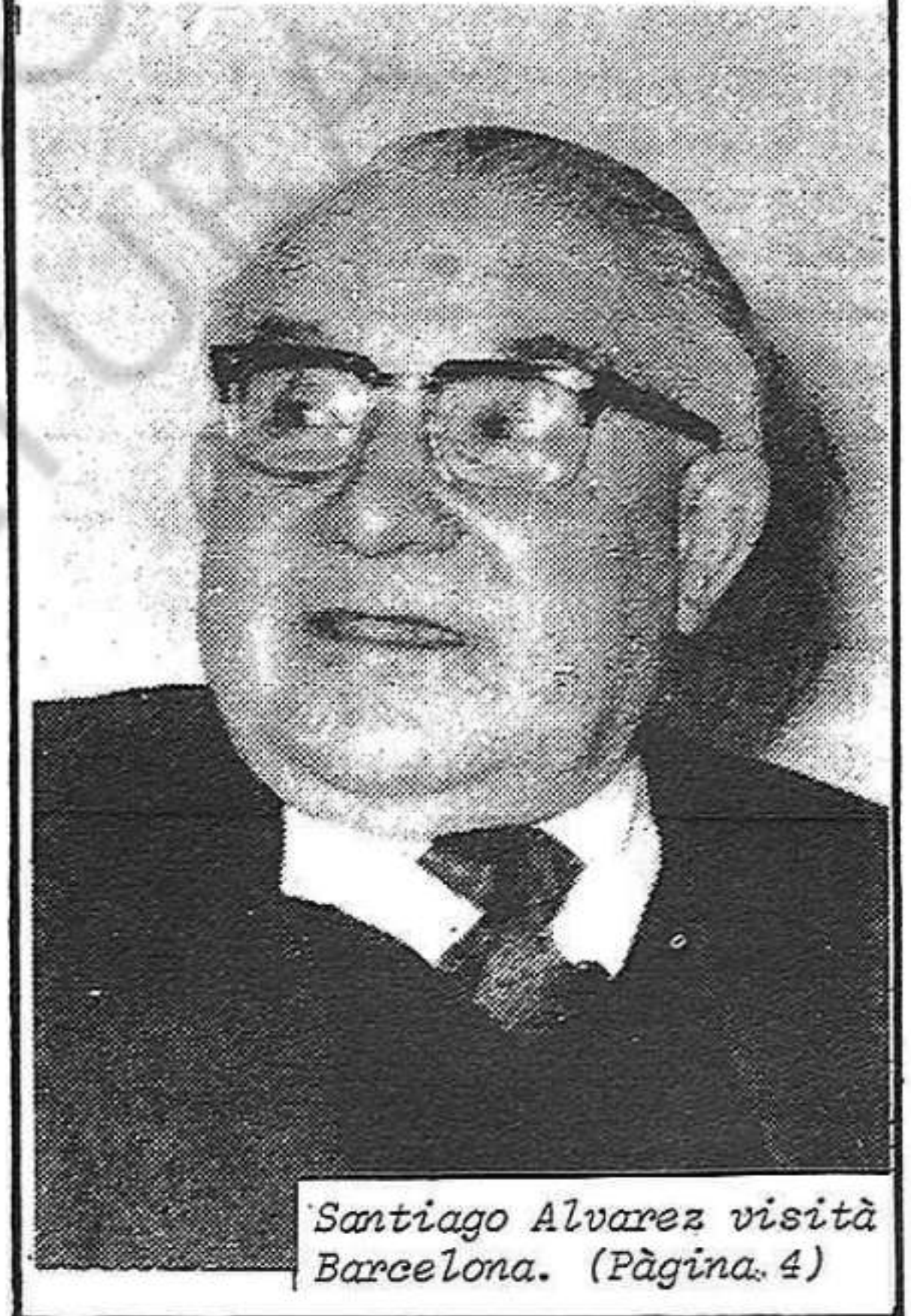
No se sap, però hi ha indicis, massa, per a suposar que el senyor Suárez continua creient en la quadratura del cercle. Que es pren seriosament el vell tema franquista d'una "democràcia a la espanyola". Amb una versió també molt caduca: la "democràcia" sense comunistes. Amb els comunistes il·legals, tolerats, vigilats, controlats, fent cua

al Tribunal Suprem o no se sap a on, però, en qualsevol cas, sense els comunistes al carrer ni al Parlament, ni a la vida política oficial del país.

Així no anem enlloc, i bé que ho deu saber el senyor Suárez, que coneix la força dels comunistes, que ha pogut apreciar la responsabilitat del nostre partit, la fermesa dels seus compromisos i la serenitat davant de la provocació. Sense els comunistes no es va enlloc. I, sobretot, no es va de veritat cap a la democràcia. Si no hi ha la legalització urgent de totes les forces polítiques, sense exclusions, es torna inevitablement endarrera. El procés polític s'encalla on va fracassar "el espíritu del 12 de febrero" i el protagonisme de la situació torna a mans d'en Fraga, de l'Aliança Impopular i del neofranquisme.

Tots els actes convocats pel Partit Socialista Unificat de Catalunya aquestes tres últimes setmanes han estat prohibits. S'ha impedit, àdhuc, que alguns companys del PSU parlessin en públic en
(Passa a la pàg. següent)

Santiago Alvarez

Santiago Alvarez visita Barcelona. (Pàgina 4)

VOLEM L'ESTATUT I ESTATUT D'AUTONOMIA

Sí, volem l'Estatut d'Autonomia! Al Col·legi d'Advocats, de Barcelona, tingué lloc, el 24 de febrer, la presentació de la Campanya per les Institucions autonòmiques, que compta ja des d'ara amb un seguit de materials d'interès indubtable, com són ara els tríptics explicatius de l'autonomia i el moviment obrer, l'autonomia i la problemàtica de la dona, l'autonomia i l'ensenyament... D'entre els materials, destacaríem el pòster "el més petit de tots", que havia popularitzat la Generalitat... i que ara torna, per demanar, amb tots nosaltres, l'Estatut d'Autonomia.

DESPRÉS DE QUARANTA ANYS

Vidiella a Tortosa

Després de quaranta anys, Rafael Vidiella tornà a Tortosa, la seva terra, on va rebre l'homenatge dels seus conciutadans. (Reportatge a la pàg. 8) (Foto de TREBALL)

...i Estatut d'Autonomia!

¿QUÈ ÉS L'AUTONOMIA?

Els catalans som una nació?
 Què sabem de la nostra història?
 Ens manquen escoles?
 Tenim prou hospitals?
 Sabem escriure en català?
 ¿Ens hauriem de governar nosaltres,
 des d'aquí, des de casa nostra?

El també el les quinze principals interessos i per...
 del Congrés de Cultura Catalana...
 institucions. Malla, 22-2-77

L'anomenat "document de les nacionalitats", que ha fet públic la Comissió Negociadora de l'Oposició -la "Comissió dels Deu"-, constitueix un nou i importantíssim element per aclarir el fons del debat sobre l'estratègia que cal seguir a Catalunya.

Aquest document situa amb claredat les perspectives immediates de la lluita per la solució del problema de les nacionalitats i de les regions de l'Estat espanyol.

Explica, en primer lloc, que aquesta solució és una tasca general, que concerneix tothom i que es refereix a la forma mateixa que ha d'adoptar l'organització de l'Estat per establir la democràcia.

En segon lloc, deixa molt clar que la negociació global no exclou sinó que pressuposa que "les forces representatives de les nacionalitats podran i hauran de fer una negociació paral·lela i

CATALUNYA i LA COMISSIÓ DELS DEU

Pel seu indubtable interès i actualitat, reproduïm íntegrament l'article que Jordi Solé-Tura, membre del Comitè Executiu del PSUC, va publicar a "Mundo Diario" dimecres passat, 23 de febrer:

complementària amb el govern" i que la pròpia Comissió procurarà que els contactes i negociacions s'estenguin també a les "forces polítiques i socials democràtiques d'altres països i regions de l'Estat que desitgin abordar la seva pròpia problemàtica".

Per a això, l'oposició representada en la Comissió proposa "el restabliment de les institucions emanades del consens popular en les nacionalitats catalana, gallega i basca o la creació immediata d'organismes que garanteixin la recuperació o consecució d'autonomies" i proclama que "s'esforçarà per aconseguir camins d'expressió representatius dels interessos i aspiracions d'altres països i regions on la problemàtica autonòmica s'hagi plantejat per forces polítiques i socials de caràcter democràtic".

En el cas de les tres nacionalitats històriques -Catalunya, Euskadi i Galícia- la Comissió planteja concretament:

a) El ple restabliment dels estatuts d'autonomia i l'eficàcia de les institucions que n'emanen.

b) Alternativament, la immediata creació d'institucions com la Diputació General d'Euskadi, la Xunta de Galícia i la Generalitat de Catalunya.

Tot això en el marc d'una acció democràtica que s'encamina, entre altres aspectes, devers "la construcció d'un Estat que assumeixi la pluralitat nacional i regional d'Espanya".

Què significa tot això? Significa que una oposició democràtica que comprèn des dels liberals fins als comunistes està d'acord a plantejar la batalla de la negociació -perquè es tracta d'una batalla política- sobre el restabliment immediat de l'Estatut de 1932 i de la Generalitat (pel que fa a Catalunya).

Davant d'això, encara manca més de sentit l'intent de crear un òrgan específic de Catalunya que -com ara el projectat "Organisme Consultiu" al voltant del senyor Tarradellas- es margini de la negociació a nivell de tot l'Estat.

Catalunya necessita, efectivament, un òrgan representatiu propi. Però no pas marginat de la lluita de l'oposició democràtica a nivell de tot l'Estat, sinó estretament vinculat als seus esforços.

En aquest moment, el màxim òrgan unitari de l'oposició democràtica de tot l'Estat espanyol fa plenament seu el programa pel qual s'ha estat lluitant tant de temps a Catalunya. Aquest mateix òrgan unitari explica que, juntament amb la negociació global, cal que hi hagi una negociació específica a nivell de Catalunya. ¿Quan hi ha hagut més entesa entre les forces democràtiques de Catalunya i les de la resta d'Espanya? ¿Quan han coincidit més les opcions polítiques d'unes i altres? ¿Quan ha estat més gran que ara la possibilitat de vincular la causa de les llibertats nacionals de Catalunya amb la lluita per la llibertat i la democràcia a tot Espanya?

No veure això i entestar-se en una negociació separada mancada de futur; no veure això i considerar que les forces democràtiques de la resta d'Espanya són adversàries de la causa nacional catalana, és condemnar-se a la impotència i ficar-se en un trist carreró sense sortida al fons del qual no hi ha ni Estatut, ni Generalitat, ni res.

Encara més: el programa de la Comissió Negociadora de l'oposició només es podrà imposar si compta amb el suport actiu dels pobles de les nacionalitats i regions. Negar-li aquest suport és fer inviable el programa, és afeblir l'oposició, és afavorir el projecte restrictiu del govern i, en conseqüència, és deixar un gran terreny de maniobra per a uns sectors de la dreta que, d'altra manera, en tindrien molt poc.

Jo no veig, per exemple, com es pot aconseguir el restabliment provisional dels principis i institucions de l'Estatut de 1932 -i, amb això, el restabliment de la Generalitat i el retorn del seu president- si no és per la via que marca aqueix programa de la Comissió Negociadora de l'oposició. I si darrere d'aqueix programa no hi ha una mobilització massiva de la població de Catalunya per exigir l'Estatut i les seves institucions.

editorial

AIXÍ, NO

(ve de la pàgina anterior)

taules rodones, junt amb d'altres forces polítiques. I se'ns ha dit que "ara la situació és molt delicada" i que ens hem d'estar quiets mentre el Tribunal Suprem pren una decisió. Es a dir, mentre la campanya electoral s'endega a marxes forçades per part de molts partits polítics...

No té sentit. O sí que en té un: el de discriminar tot un seguit de forces polítiques i beneficiar-ne unes altres. Es una de les peces electorals del govern, en connivència amb la dreta, que revela la farsa de la pretesa "neutralitat" del poder.

Les forces democràtiques s'han pronunciat ja davant d'aquesta actitud intolerable. Perquè no és "el problema dels comunistes". És el de tots els demòcrates. És el de la democràcia, impossible al nostre país sense la legalització de tots els partits i sindicats. En aquest sentit s'han pronunciat la Comissió dels Deu i les forces polítiques i sindicals catalanes que donen suport a Jordi Pujol com a membre de l'esmentada comissió. Així ho han fet

bona part dels sectors polítics de Catalunya i d'Espanya.

El que cal ara és que totes les instàncies unitàries mantinguin amb fermesa l'exigència de garanties mínimes per al procés electoral. Sense cedir a les maniobres divisionistes ni tampoc apartant-se del camí de la negociació. I una d'aquestes garanties mínimes irrenunciables és la legalització dels partits, ara ja, sense exclusions.

Centenars de milers de demòcrates, àdhuc molts dels qui no votaran comunista a les properes eleccions, saben que el seu vot serà paper mullat si a la mateixa urna no poden haver-hi papernetes d'electors comunistes. Ens hem d'adreçar a tots ells per plantejar l'exigència de la immediata legalització del PSUC, dels comunistes de tot Espanya i de totes aquelles forces polítiques que han estat rebutjades pel ministeri de la Governació i remeses a una decisió del Tribunal Suprem.

I fer-ho com si fóssim legals, imposant la presència del partit a tot arreu. A plena claror.

COMISSIÓ DELS DEU

LEGALITZAR TOTS ELS PARTITS

El 24 de febrer, la Comissió dels Deu es va reunir i va fer públic el comunicat següent:

"La Comissió Negociadora ha examinat la decisió governamental de passar al Tribunal Suprem la demanda de legalització del Partit Comunista i d'altres partits.

"En relació amb això:

"Recorda que el primer dels set punts en base als quals fou designada per negociar amb el govern, era precisament la consecució de la legalitat de tots els partits polítics.

"Declara que la decisió del govern de prolongar la il·legalitat dels esmentats partits, pràcticament a la vigília de les eleccions, posa en dubte la sinceritat democràtica de tot el procés electoral i pot menar les forces democràtiques a reconsiderar seriosament la seva actitud davant d'aquest.

"Perquè les properes eleccions puguin ser considerades com a veritablement lliures, és indispensable la immediata legalització de tots els partits reconeguts a tots els països democràtics.

"La Comissió constata, amb preocupació, que la posta en pràctica de l'alliberament dels presos polítics porta una marxa summament lenta; considera que és urgent que es posi en llibertat aquests presos i que no es pot obrir el període electoral sense la total liquidació d'aquest greu problema.

"La Comissió insisteix en la necessitat de la dissolució de l'aparell polític del Movimiento Nacional, en l'efectiva neutralitat política de l'Administració i en el rigorós control de tot el procés electoral mitjançant la intervenció de representants dels partits polítics a les juntes electorals proposades i als organismes de control dels mitjans de comunicació social, especialment la televisió.

"La Comissió protesta per la decisió del govern de legalitzar amb el nom de PSOE (Històric) un grup polític, perquè, a més a més de produir una indubtable confusió electoral, afecta la necessària identificació pública d'un partit que pertany a les forces democràtiques i que és reconegut com a tal en la comunitat política internacional.

"La Comissió espera que el PSOE reconsideri la seva actitud i continuï participant en les seves tasques."

(El darrer paràgraf del comunicat es refereix a la decisió del PSOE d'abandonar la Comissió dels Deu, després de la legalització de l'anomenat PSOE-Històric).

4 DE MARÇ, A LES VUIT DEL VESPRE, AL PALAU DELS ESPORTS DE BARCELONA

TOTS PER L'AMNISTIA

Transcrivim tot seguit el text complet del document de suport a l'acte per l'amnistia que els familiars de presos polítics han organitzat i que es farà el 4 de març, al Palau dels Esports de Barcelona, a les vuit del vespre. Pel PSUC, ha signat el document el secretari general, Gregori López Raimondo. Al moment de rebre el text sabem que estan signant pràcticament tots els partits polítics, organitzacions sindicals i de masses.

Diu el document:

"Els signants d'aquest escrit es dirigeixen als ciutadans de Barcelona per manifestar el seu suport a l'acte organitzat pels familiars dels presos polítics, per l'amnistia total, que es celebrarà el proper dia 4 al Palau dels Esports.

"Novament estem obligats a repetir que la instauració de la democràcia exigeix la reincorporació a la vida ciutadana normal de tots aquells que estan tancats a la presó per haver lluitat contra la dictadura. La sortida dels presos polítics al carrer és un objectiu més urgent cada dia que passa, cada

hora que passa. Potser hi ha esperances que aquest problema pugui tenir solució. Però les realitats no arriben i els presos continuen tancats. Un aspecte dels conflictes que això suposa ha estat exemplificat pels grous esdeveniments dels últims mesos.

"Cal, doncs, que una vegada més manifestem públicament i massivament que volem l'amnistia total.

"Però la problemàtica de l'amnistia no s'acaba amb la sortida dels presos. Cal liquidar un passat que ha marcat tots els aspectes de la vida del país. Només quan ja no existeixin les lleis i les institucions que han caracteritzat aquest període, i tots aquells que han sofert els seus efectes puguin alliberar-se'n, l'amnistia serà un objectiu complert. La tasca és feixuga: quaranta anys no s'eliminen fàcilment. L'esforç i la col·laboració de tots és necessari.

"Una part d'aquest esforç o d'aquesta col·laboració és la presència, el dia 4 a les vuit de la tarda, al Palau dels Esports, que us demanem per aconseguir l'AMNISTIA TOTAL."

COMBATRE EL TERRORISME

Sí, hem de combatre el terrorisme, perquè el terrorisme impedeix la democràcia, perquè l'estratègia de la tensió fa cada cop més difícil la convivència i afavoreix els interessos més obscurs i reaccionaris del país. En aquest sentit, és important la detenció de Sánchez Covisa i dels terroristes italians que actuaven impunement pel nostre país. Amb accions com aquesta és com entendrem que el govern Suárez, més enllà de les declaracions, aspira a conquerir la normalitat.

Ahora, però, preocupen les manifestacions de violència que es produeixen arreu, i davant les quals les mateixes forces governatives es mostren tan ineficaces. Ens referim a l'atemptat contra el local de la Joventut a Barcelona, del qual ja parlarem en aquestes mateixes pàgines, a les brutalitats de Madrid, seguides en aquest cas d'una ràpida detenció, que tots esperem que sigui quelcom més que una mesura d'escapata.

A un altre nivell, ens preocupa que el govern continuï fent ús de les pràctiques aterridores, com són ara les tortures a què són sotmesos els militants de la CNT detinguts a Barcelona, tal com consta en el certificat mèdic de l'Hospital Clínic, i per les quals protestem enèrgicament; o la impunitat de la Guàrdia Civil assassinant un jove a Hostalric; o la duresa incomprensible de la força pública contra els pagesos gallecs, que es neguen a veure que es queden sense la terra que els ha fet plorar i malviure.

Hi ha, encara, una altra mena de violència, practicada per les autoritats, que cal desterrar com més aviat millor:

la violència de les prohibicions, de les discriminacions, del bisturí aplicat sistemàticament contra els comunistes. No és amb la violència com farem camí.

**TOT EL QUE ÉS JOVE
HO FEM NOSTRE**

Portada del número 1 de la revista "Jovent", de la Joventut Comunista de Catalunya, presentat dimarts passat a Barcelona. La publicació fou presentada per Josep Maria Riera, que assenyala que la revista "és una mostra del que avui ja és la JCC, de la seva inserció entre la joventut catalana i de la seva voluntat de legalitat i transparència a tota la societat".

SANTIAGO ÀLVAREZ A BARCELONA

VOTAR AL PSUC ÉS VOTAR L'AUTONOMIA DE GALÍCIA

Santiago Álvarez, secretari general del Partit Comunista de Galícia, ha passat el darrer cap de setmana entre nosaltres. Ni el comandament militar durant la guerra, ni la dura i llarga clandestinitat, ni el recent pas per Carabanchel, han pogut matar la immensa humanitat d'aquest gallec profundament compenetrat amb la seva gent i la seva terra.

Santiago Álvarez ha vingut a Catalunya amb un programa molt atapeït. Parlem amb ell tot dinant. Fa dos dies que amb prou feines dorm, li acaben de fer una entrevista per la ràdio i pensa reposar un parell d'hores abans de la conferència que té prevista aquella mateixa tarda a la Universitat. Una recepció al Centre Gallec, rodes de premsa, més ràdio, trobades amb treballadors de la Seat, amb intel·lectuals gallecs i amb dirigents obrers completaran la seva estada entre nosaltres.

Ell demana als gallecs que viuen i treballen a Catalunya que s'identifiquin amb les reivindicacions dels treballadors i del poble català, que no facin cas dels cants de sirena de l'ultra dreta. Ens diu que la gran massa de gallecs que han emigrat, perquè a Catalunya trobaven millors condicions de vida, són en gran part treballadors, i que no solament hi ha una coincidència d'interessos com a treballadors amb els seus companys catalans, sinó que les reivindicacions nacionals de Catalunya coincideixen amb les reivindicacions nacionals de Galícia. No oblidis la "morriña" quan esmenta els centres gallecs i d'altres societats com a demostració que el sentiment dels gallecs de Catalunya per la seva terra d'origen és ben viu.

Li preguntem pel panorama electoral gallec.

"A l'ultra dreta tenim l'Alianza Popular que, segons el nostre criteri, és l'enemic principal dels treballadors i de les aspiracions nacionals de Galícia. Continuant de dreta a esquerra, tenim l'UDE, que propicia una certa autonomia; el partit d'Areilza i Pio Cabanillas, que encara no s'ha definit sobre la qüestió autonòmica; el Partit Gallec independent, amb una certa incidència a La Corunya; el Partit Democràtic Gallec, versió gallega del grup de Garrigues Walker i amb incidència entre una certa burgesia autonomista; el Partit Popular, lligat a la Federació Democràtica Cristiana de l'Estat Espanyol; després vénen els partits que formen la Taboa: PSOE, PSP, PTE, ORI, PC de Galícia i algun altre. També hi ha les forces que formaven el Consello, avui pràc-

ticament desintegrat: el Partit Socialista Gallec, el Carli i el Moviment Comunista.

"Pel que fa a les coalicions electorals, les coses estan, si fa no fa, com a la resta d'Espanya. Nosaltres estariem d'acord amb una coalició àmplia de forces democràtiques; però això no s'ha de presentar com a candidatura pròpia, amb llistes completes a les quatre províncies. Quant el Senat, no descartem la coalició o el donar suport a alguna personalitat independent.

"Tot i anar sols a les eleccions, hem llançat la proposta d'un pacte constitucional, a nivell de forces galleques, que comporti dos punts essencials: la defensa d'una situació plenament democràtica i la defensa de l'autonomia gallega. Pensem que la línia política divisòria, a Galícia, avui passa entre qui defensa un estat democràtic i un sistema autonòmic i qui no els defensa."

Li preguntem per a quan les autonomies i contesta que aquesta és una bandera de lluita per a la campanya electoral, que segurament no esdevindrà realitat fins després de les eleccions. Pel que fa al resultat de les eleccions diu que ve condicionat pel grau de llibertat, per la manca d'exclusions, per la igualtat d'oportunitats. "Al Partit Comunista de Galícia, en aquests moments, se'ns nega qualsevol acte legal."

Per acabar, demanem a Santiago Álvarez què recomanaria a l'abundosa colònia gallega que viu i treballa a Catalunya. Esperava la pregunta i no dubta gens ni mica a recomanar-los que votin al PSUC. "votar al PSUC és votar per Galícia, per l'autonomia de Galícia, per avançar en l'aplicació del dret a l'autodeterminació dels pobles."

JOAN SANJUAN

CARNESTOLTES

Un rei de l'oposició

El Carnestoltes ha tornat. L'any passat fou a Vilanova. Enguany, a Barcelona i a d'altres localitats catalanes. De cara al futur, suposem que la massiva dinàmica engegada al Poble Espanyol, amb gent fins a la bandera, menarà a una descentralització i cada barri muntarà la seva gresca.

El feixisme va condemnar el rei Carnestoltes a l'ostracisme. En Carnestoltes, com el "rojo", el "masón", el "catalanista"... patí les conseqüències d'una de tantes campanyes de desprestigi, com sempre, per justificar la prohibició d'una manifestació netament popular.

Les prop de cinquanta mil persones del Poble Espanyol, l'èxit de Vilanova..., tot i que només estem recuperant els inicis, tornen a confirmar el que hem afirmat des d'aquestes mateixes pàgines: que la gent vol recuperar el patrimoni de la gresca i que la lluita política de l'esquerra no està en contradicció amb l'alliberament massiu, divertit i popular de l'oci.

I, aquesta quaresma, podem tornar a començar amb la rebel·lió: enterrem la sardina!

ANTONI B.

UNA GRAN MOBILITZACIÓ CAMPEROLA

LA FORÇA DE LA UNIÓ DE PAGESOS

En el darrer número de "Treball" destacàvem la important assemblea de 6.000 pagesos a Tarragona i en subratllàvem el contingut de les intervencions. Volríem remarcar avui, però, que la conclusió més important de l'acte és la capacitat de convocatòria de la Unió de Pagesos, i també el seu sentit reivindicador. Davant de l'apatia i la passivitat amb què la "Hermandad Nacional" pretén encaixonar la pagesia, la Unió ha comprès que el camí per obrir una via de solució als seus problemes passa per la mobilització, la pressió sindical, i exigir així una negociació amb els organismes públics corresponents. La recent experiència dels camperols de Logronyo anima a emprendre el camí de la protesta pública i pacífica.

Ara s'ha fet la reunió de la Coordinadora a nivell estatal. La Unió ha demostrat la seva força i l'acceptació dels seus plantejaments. Si l'Administració s'entesta a considerar com a únic interlocutor la "Hermandad Nacional" s'haurà començat ja. Després de les accions de As Encrobas, han vingut les dels pagesos de la Rioja, de Lleó, de Burgos, de Navarra i d'Alaba i aquest cap de setmana s'han afegit a la lluita els pagesos catalans, estimulats per la Unió de Pagesos. Manifestacions i concentracions enceten una mobilització pacífica, però enèrgica, dels camperols catalans, juntament amb els de tot Espanya.

Ardiaca i Solé Tura amb Santiago Álvarez, a la Universitat

RECU

de

EN CASTELLANO

treball

SEMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Organ Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 470 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 28 DE FEBRERO DE 1977

ASÍ, NO

¿Qué quiere el gobierno? ¿Unas elecciones con garantías, que abran de verdad unas elecciones constituyentes pacíficas o una farsa electoral, televisiva, que abriría una crisis grave y nos conduciría otra vez a soluciones de fuerza?

No se sabe. Pero hay indicios, demasiados, para suponer que el señor Suárez continúa creyendo en la cuadratura del círculo. Que se toma seriamente el viejo lema franquista de una "democracia a la española". Con una versión también muy caduca: la "democracia" sin comunistas. Con los comunistas ilegales, tolerados, vigilados, controlados, haciendo cola en el Tribunal Supremo o no se sabe donde, pero, en cualquier caso, sin los comunistas en la calle ni en el Parlamento, ni en la vida política oficial del país.

Así no vamos a ninguna parte. Y bien que lo debe saber el señor Suárez, que conoce la fuerza de los comunistas, que ha podido apreciar la responsabilidad de nuestro partido, la firmeza de sus compromisos y la serenidad ante la provocación. Sin los comunistas no se va a ninguna parte. Y, sobre todo, no se va de verdad hacia la democracia. Si no hay la legalización urgente de todas las fuerzas políticas, sin exclusiones, se vuelve inevitablemente atrás. El proceso político se encalla donde fracasó "el espíritu del 12 de febrero" y el protagonismo de la situación vuelve a manos de Fraga, de la Alianza Popular y del neofranquismo.

Todos los actos convocados por el Partit Socialista Unificat de Catalunya estas tres últimas semanas han sido prohibidos. Se ha impedido, incluso, que algunos compañeros del PSU hablasen en público en mesas redondas, junto con o-

tras fuerzas políticas. Y se nos ha dicho que "ahora la situación es muy delicada" y que nos hemos de estar quietos mientras el Tribunal Supremo toma una decisión. Es decir, mientras la campaña electoral se encauza a marchas forzadas por parte de muchos partidos políticos...

No tiene sentido. O si que tiene uno: el de discriminar toda una serie de fuerzas políticas y beneficiar a otras. Es una de las piezas electorales del gobierno, en convivencia con la derecha, que rebela la farsa de la pretendida "neutralidad" del poder.

Las fuerzas democráticas se han pronunciado ya ante esta actitud intolerable. Porque no es "el problema de los comunistas". Es el de todos los demócratas. Es el de la democracia, imposible en nuestro país sin la legalización de todos los partidos y sindicatos. En este sentido se han pronunciado la Comisión de los Diez y las fuerzas políticas y sindicales catalanas que apoyan a Jordi Pujol como miembro de la citada comisión. Así lo han hecho buena parte de los sectores políticos de Catalunya y de España.

Lo que hace falta ahora es que todas las instancias unitarias mantengan con firmeza la exigencia de garantías mínimas para el proceso electoral. Sin ceder a las maniobras revisionistas ni tampoco apartándose del camino de la negociación. Y una de estas garantías mínimas irrenunciables es la legalización de los partidos, ahora ya, sin exclusiones.

Centenares de miles de demócratas, incluso muchos de los que no votarán comunista en las próximas elecciones, saben que su voto será papel mojado si en la misma urna no pueden haber papeletas de electores comunistas. Nos hemos de dirigir a todos ellos para plantear la exigencia de la inmediata legalización del PSUC, de los comunistas de toda España y de todas aquellas fuerzas políticas que han sido rechazadas por el ministerio de la Gobernación y remitidas a una decisión del Tribunal Supremo.

Y hacerlo como si fuésemos legales, imponiendo la presencia del partido en todas partes. A plena luz.

SANTIAGO ALVAREZ EN BARCELONA

VOTAR AL PSUC ES VOTAR POR LA AUTONOMIA DE GALICIA

Santiago Alvarez, secretario general del Partido Comunista de Galicia, ha pasado el último fin de semana entre nosotros. Ni el mando militar durante la guerra, ni la larga y dura clandestinidad, ni el reciente paso por Carabanchel, han podido matar la inmensa humanidad de este gallego profundamente compenetrado con su gente y su tierra.

Santiago Alvarez ha venido a Catalunya con un programa muy apretado. Hablamos con él mientras comemos. Hace dos días que casi no duerme, le acaban de hacer una entrevista por la radio y piensa reposar un par de horas antes de la conferencia que tiene prevista aquella misma tarde en la Universidad. Una recepción en el Centro Gallego, ruedas de prensa, más radio, encuentros con trabajadores de Seat, con intelectuales gallegos y con dirigentes obreros completarán su estancia entre nosotros.

Pide a los gallegos que viven y trabajan en Catalunya que se identifiquen con las reivindicaciones de los trabajadores del pueblo catalán, que no hagan caso de los cantos de sirena de la ultraderecha. Nos dice que la gran masa de gallegos que han emigrado, porque en Catalunya encontraban mejores condiciones de vida, son en gran parte trabajadores,

Santiago Alvarez

(pasa a la página siguiente.)

SANTIAGO ALVAREZ EN BARCELONA

y que no solamente hay una coincidencia de intereses como trabajadores con sus compañeros catalanes, sino que las reivindicaciones nacionales de Catalunya coinciden con las reivindicaciones nacionales de Galicia. No olvida la "morriña" cuando cita los centros gallegos y otras sociedades como de demostración de que el sentimiento de los gallegos de Catalunya por su tierra de origen está bien vivo.

Le preguntamos por el panorama electoral gallego.

"En la ultra derecha tenemos la Alianza Popular que, según nuestro criterio, es el enemigo principal de los trabajadores y de las aspiraciones nacionales de Galicia. Continuando de derecha a izquierda, tenemos la UDE, que propicia una cierta autonomía; el partido de Areilza y Pío Cabanillas, que aún no se ha definido sobre la cuestión autonómica; el Partido Gallego Independiente, con una cierta incidencia en La Coruña; el Partido Democrático Gallego, versión gallega del grupo de Garrigues Walker y con incidencia entre una cierta burguesía autonomista; el Partido Popular, ligado a la Federación Demócrata Cristiana del Estado Español; después vienen los partidos que forman la Taboa: PSOE, PSP, PTE, CRT, PC de Galicia y algún otro. También hay las fuerzas que formaban el Consello, hoy prácticamente desintegrado: el Partido Socialista Gallego, el Carlista y el Movimiento Comunista.

"Por lo que respecta a las coaliciones electorales, las cosas están, más o menos, como en el resto de España. Nosotros estaríamos de acuerdo con una coalición amplia de fuerzas democráticas; pero esto no sucede y pensamos presentar candidatura propia, con listas completas en las cuatro provincias. En cuanto al Senado, no descartamos la coalición o el apoyo a alguna personalidad independiente.

"A pesar de ir solos a las elecciones, hemos lanzado la propuesta de un pacto constitucional, a nivel de fuerzas gallegas, que conlleve dos puntos esenciales: la defensa de una situación plenamente democrática y la defensa de la autonomía gallega. Pensamos que la línea política divisoria, en Galicia, pasa hoy entre quien defiende un estado democrático y un sistema autonómico y quien no los defiende."

Le preguntamos para cuándo las autonomías y contesta que ésta es una bandera de lucha para la campaña electoral, que seguramente no se convertirá en realidad hasta después de las elecciones. Por lo que respecta al resultado de las elecciones dice que viene condicionado por el grado de libertad, por la falta de exclusiones, por la igualdad de oportunidades. "Al Partido Comunista de Galicia, en estos momentos, se nos niega cualquier acto legal."

Para acabar, pedimos a Santiago Alvarez qué recomendaría a la abundante colonia gallega que vive y trabaja en Catalunya. Esperaba la pregunta y no duda en recomendarles que voten al PSUC, "Votar al PSUC es votar por Galicia, por la autonomía de Galicia, para avanzar en la aplicación del derecho a la autodeterminación de los pueblos."

JOAN SANJUAN

DERECHO DE HUELGA Y LIBERTAD SINDICAL

Cuando salió la ley de "Conflictos Colectivos", del 22 de mayo de 1975, donde se legislaba el "derecho de huelga a la española" alguien -no las centrales sindicales- dijo que era un paso adelante. Hoy, alguien quiere hacernos creer que la propuesta, que Noel Zapico y sus muchachos, hacen a las Cortes, de un nuevo "derecho de huelga" es alguna cosa más, otro paso adelante. Habría que recordar otra vez la vigencia real que ha tenido la ley anterior, que definía algo tan divertido como la "huelga legal", de la que tan poco uso han tenido: que hacer los trabajadores, que han hecho las huelgas como siempre, sin tener en cuenta la ley ni las mil y una trabas que ponía.

Ahora quieren volver a las mismas. Distinciones semánticas entre huelga ilegal y legal, en un país donde continúan haciendo la legalidad los de siempre. Las huelgas, según ellos, han de ser siempre por motivos laborales, con exclusión de las políticas (qué entenderán por "laboral" y por "política", los verticalistas!) y las de solidaridad, o "cuando se produzca con infracción de los requisitos exigidos en esta ley". Otra vez quieren poner laberintos y puertas que hagan intransitable el camino de los derechos de los trabajadores. Hacer leyes que cuando salen en el Boletín Oficial del Estado ya no sirven para nada, porque la práctica cotidiana no las sabe, ni las puede, ni las quiere tener en cuenta, es un error que hemos pagado muy caro en este país durante muchos años. Esperamos que no volveremos a caer en él.

Todo esto pone otra vez sobre la mesa el problema de la libertad sindical y de cómo se organiza todo el potencial latente en el país para conseguirla. La legalización de las centrales sindicales parece inminente; pero como en el caso de los partidos, ¿habrá discriminaciones? ¿Habrá de ver COCO retrasada su legalización respecto a otras centrales? Esto sería, sin duda, una dificultad, pero contra la cual se ha de luchar ya desde ahora imponiendo un estilo de trabajo abierto, consiguiendo la máxima afiliación, con tal de impedir una maniobra discriminatoria no imposible. Y precisamente donde más se ha de impulsar este ejercicio de la libertad sindical es en la empresa, dentro de la cual hay que impulsar, desde COCO, una práctica sindical unitaria decidida, a partir de las asambleas de todos los trabajadores, de organismos unitarios, de consejos de fábrica elegidos por los trabajadores para negociar con la patronal al margen de la podrida estructura del sindicato vertical. Consejos de fábrica

donde estén representados todos los sectores de los trabajadores, desde los peones hasta los técnicos, pasando por los administrativos; todas las secciones importantes; donde tendrían que estar los representantes sindicales actuales que fuesen ratificados por la asamblea -a fin de facilitar la ocupación de los locales sindicales y la recuperación del pa-

trimonio que pertenece a todos los trabajadores-, como también, en la medida de lo posible, representantes de las diferentes centrales sindicales con presencia real a nivel de empresa, siempre que esto fuera aceptado por la asamblea.

La libertad sindical nos la darán por decreto. Y no será, como no lo es el derecho de huelga, la que realmente queremos los trabajadores. Sólo la práctica diaria y consciente de nuestros inalienables derechos sindicales hará que consigamos de verdad estos objetivos que hoy, como durante tantos años, aún nos escatiman.

ANTONI FERRER

combatir el terrorismo

Sí, hemos de combatir el terrorismo, porque el terrorismo impide la democracia, porque la estrategia de la tensión hace cada vez más difícil la convivencia y favorece los intereses más oscuros y reaccionarios del país. En este sentido, es importante la detención de Sánchez Covisa y de los terroristas italianos que actuaban impunemente por nuestro país. Con acciones como ésta es como entenderemos que el gobierno Suárez, más allá de las declaraciones, aspira a conquistar la normalidad.

Al mismo tiempo, pero, preocupan las manifestaciones de violencia que se producen en todas partes, y ante las cuales las mismas fuerzas gubernativas se muestran tan ineficaces. Nos referimos al atentado contra el local de la Juventud en Barcelona, del cual ya hablaremos en estas mismas páginas, a las brutalidades de Madrid, seguidas en este caso de una rápida detención, que todos esperamos que sea algo más que una medida de escaparate.

A otro nivel, nos preocupa que el gobierno continúe haciendo uso de las prácticas aterradoras, como son ahora las torturas a las que son sometidos los militantes de la CNT detenidos en Barcelona, tal como consta en el certificado médico del Hospital Clínico, y por las cuales protestamos energicamente; o la impunidad de la Guardia Civil asesinando a un joven en Hostalric; o la dureza incomprensible de la fuerza pública contra los agricultores gallegos que se niegan a ver que se quedan sin la tierra que les ha hecho llorar y malvivir.

Hay, aún, otra clase de violencia, practicada por las autoridades, que hay que desterrar cuanto antes mejor: la violencia de las prohibiciones, de las discriminaciones, del bisturí aplicado sistemáticamente contra los comunistas. No es con la violencia como haremos camino.

SOLÉ I BARBERÀ, CANDIDAT PER TARRAGONA

UN PARTIT DISPOSAT A CONQUERIR EL PODER

Josep Solé i Barberà va néixer l'any 1913 a Llívia. És advocat des de l'any 33, i a Reus comença a exercir la seva professió, alhora que desenvolupa una tasca política. La vida política de Solé i Barberà s'inicia al BLOC OBRER I CAMPEROL, al voltant dels anys 30. A Reus, milita a les JOVENTUTS SOCIALISTES i presideix l'Assemblea Constituent de les noves JOVENTUTS SOCIALISTES UNIFICADES DE CATALUNYA (JSUC). És secretari general de l'esmentada organització a Reus i les seves comarques. És membre fundador del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA i representa, al nou partit, el COMITÈ CENTRAL ANTIFEIXISTA de Reus, d'on serà jutge de primera instància del setembre del 36 a l'abril del 37. És comissari polític de l'exèrcit republicà. Després de la guerra, pena cinc anys de presó i és condemnat a mort. L'any 1950, torna a Barcelona. Posteriorment sofrirà cinc detencions. És membre del Comitè Central del PSUC des del II Congrés. Com a representant del Partit, és membre fundador de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya.

- Com creus que s'ha de llençar la campanya electoral del PSUC? Quines diferències hi haurà entre els plantejaments de la campanya electoral dels comunistes i els de les altres forces polítiques?

- Les característiques especials del PSU condicionen com haurà de ser la seva campanya electoral. Una campanya electoral de plena participació de tota la base del Partit i de conversió de cada acte públic de propaganda de la candidatura en un diàleg aprofundit amb els assistents, militants o no, per discutir i formular iniciatives de cara a la solució dels problemes concrets que és vagin plantejant. Jo concretaria aquesta qüestió dient que la campanya electoral ha de permetre al PSUC afermar la seva integració dintre les inquietuds i problemes de Catalunya.

- Per al PSUC en general, són les eleccions una batalla testimonial, de presència, o pretén donar solucions? És a dir, Solé, campanya de presència o campanya d'alternativa?

- L'opció em sembla massa rotunda; però si haguéssim d'escollir, seria naturalment una campanya d'alternatives. Però jo penso que caldrà clarificar, dins de la campanya electoral, unes postures ideològiques que facin inconfusible el nostre socialisme, junt amb l'afirmació que som un partit disposat a conquerir i administrar el poder en el moment que tinguem la confiança de la majoria del nostre país. Per tant, un reforçament de la nostra ideologia junt amb una exposició clara i concreta de com veiem els problemes, i una opció per solucionar-los.

ELS PROBLEMES DE TARRAGONA

- A Tarragona, com a tot arreu, hi ha problemes específics. Penso en la situació d'abandonament del camp, en l'economia familiar turística posada en perill per les noves fàbriques que contaminen les platges: la Tèrmica de Cubelles, l'Enpetrol de Tarragona, la central nuclear de Vandellòs... i què pot fer una victòria electoral comunista, si tenim en compte la composició política que tindrà -es preveu- el Congrés de Diputats, per tractar de resoldre tot això?

- Concretament, pel que fa a Tarragona, comarques que coneixem molt bé i problemes que vivim amb tota intensitat, caldrà entrar a fons en la nostra opció per solucionar-los. Tarragona constitueix un grup de comarques amb una base essencialment agrícola i, per tant, el problema de la pagesia haurà de ser abordat amb aplicació concreta de la política agrària del PSU i amb suport a les iniciatives clares de les Unions de Pagesos. El tema fonamental de la nostra campanya i de la nostra política.

El segon gran problema és, evidentment, la solució de l'anàrquica política d'instal·lacions industrials i de l'estructura turística a nivell de totes les comarques del Camp i del Tarragonès. Estarem contra les instal·lacions de noves centrals nuclears, contra les expropiacions no derivades d'una planificació democràtica i seriosa de les necessitats com a tals, i a favor d'una participació democràtica en tota forma de planificació.

Estarem en contra de les solucions als problemes del transvasament de l'Ebre, i als de l'aigua en general, en tant que es vegin, com ara es fa, al servei d'interessos del capital monopolista, amb oblit dels interessos reals de la població pagesa i de les classes populars. En fi, reclamarem una política democràtica consistent en la participació, en les decisions, de les Unions de Pagesos, dels sindicats i cooperatives agrícoles, dels organismes ciutadans de base, d'assemblees locals i comarcals... per muntar una estructura que correspongui a les veritables necessitats de les comarques.

- L'assumpte Enpetrol, l'increment del proletariat industrial a Tarragona... i com ho veus, tot això?

- El primer partit que va denunciar el que representava la instal·lació de l'Enpetrol en ple Camp va ser el PSUC, que va anunciar per endavant les conseqüències que això havia de reportar. En fi, el darrer problema que tenen plantejat les comarques és de les estructures i habitatges per a la classe treballadora recentment instal·lada al Tarragonès i al Camp, que viu en unes condicions autènticament desesperades.

Un diputat comunista -tornant a la

pregunta inicial sobre aquests aspectes, amb les condicions previstes d'estar dins el Congrés en clara minoria, haurà de fundar la seva política en postures de denúncia de totes les formes antidemocràtiques que té el procés industrialitzador i de defensa constant dels interessos de la pagesia i de la classe treballadora de les comarques.

- Què en penses, de la gent que diu que en Solé sortirà elegit "malgrat" ser comunista?

- Jo crec que en Solé, a Tarragona, al marge de determinades condicions personals que es poden entreveure en aquest "malgrat", sortirà en tant que militant del PSU i, inconfusiblement, com a portaveu i defensor de la seva línia política. El fet que jo no tingui enemics personals no privarà en cap moment que la meua campanya electoral, i la dels meus companys de candidatura, es desplegui dintre de la més absoluta defensa dels interessos de les classes populars i de la línia política del PSU.

GUANYAREM, QUALESVOL QUE SIGUI EL NOMBRE DE VOTS.

- Per què el PSUC es presenta sol a les eleccions? No hi ha possibles aliats?

- El PSU ha pres aquesta decisió després que les forces polítiques més importants del país havien decidit ja anar soles a les eleccions. Però, a més a més, cal tenir en compte que això ajuda a clarificar el panorama polític i a reduir al mínim les possibilitats d'un confusionisme que ens porta a plantejaments en els quals podria quedar poc clara la nostra condició de socialistes o, al contrari, caure en la temptació d'un front-populisme absolutament inadequat. Unitàriament, sostindrem que totes les candidatures democràtiques han de fer seves les consignes d'amnistia total, llibertats indivisibles per a tothom, restabliment de l'autonomia de Catalunya...

- Finalment, Solé, i què fa el PSU: va a guanyar o el que és "important és participar"?

- El que és important és guanyar. Guanyar la democràcia sense exclusions en el transcurs de la campanya electoral. Guanyar la plena legalització del Partit. Afermar la nostra presència i la nostra influència als pobles i comarques tarragonines. I treure el major nombre possible de vots.

ANTONI B.

JOSEP MARIA RIERA, SECRETARI GENERAL DE LA JOVENTUT COMUNISTA

El ball dels milions que se'n van

El governador del Banc d'Espanya, l'ex-ministre López de Letona, ha sortit a la televisió per desmentir unes informacions internacionals que donaven la xifra de 230.000 milions de pessetes com a quantia de l'evasió de capitals d'Espanya. El senyor López de Letona comença per confessar, tot i que no ho digui com a confessió, que el Jutjat de Delictes Monetaris no ha fet cap estimació de la xifra esmentada. I de la resta de les seves declaracions es dedueix que l'única dada que té l'ex-ministre és la de la policia, és a dir, la de les evasions descobertes, que podem assegurar que són una molt mínima part. Aquesta dada ens dona 3.533 milions de pessetes.

Amb aquesta manca d'informació, certament inexplicable, no veiem com el senyor López gosa desmentir ningú. Si no sap per on va, ¿com pot assegurar que les fonts d'informació que parlen de 230.000 milions menteixen? Però, anem a concedir, encara que sigui només teòricament, confiança al governador del Banc d'Espanya. Resulta que, després de moltes divagacions, diu que la xifra d'evasió de capitals podria ser d'uns 23.000 milions de pessetes, la desena part de l'esmentada informació. Ho ha parlat per deu com podria haver-ho parlat per vint, o per tretze, tant és. Però 23.000 milions de pessetes tampoc no és cap salari mínim, oi? I nosaltres preguntem: ¿Com és que, en una cosa tan fàcil de descobrir, la policia només n'ha pescat 3.533 milions (que tampoc no és bri de palla)? ¿Per què no es publiquen els noms dels culpables? ¿Per què no s'hi posa una mica més de geni, en aquesta investigació?

No siguem innocents. Les respostes són "matèria reservada" perquè els culpables, els culpables grossos, són gent d'allò que s'anomena "les altes esferes" i, és clar, muts i a la gàbia!

PARTICIPAR ACTIVAMENT EN LA CAMPANYA ELECTORAL

Dilluns passat, la Joventut Comunista de Catalunya fou objecte d'un atemptat "ultra". Josep Maria Riera, secretari general de la JCC, ens parla de l'atemptat, de la "Quinzena de Presentació Pública" i de la posició de la Joventut davant les eleccions.

- Podries explicar com va anar l'atemptat?

- Varen entrar al nostre local del carrer Canuda set individus, encapçalats per un encaputxat que portava una pistola. Aquest, en obrir la porta, va disparar sobre Carles Herrera, membre del Comitè de Barcelona, i va obligar els qui eren al local a reunir-se en una sala. Poc temps després, en intentar Enric Conde, que estava fent un reportatge per a la revista "Arreu", telefonar a la policia, el de la pistola li va engegar un segon tret. Eren bales de foguejament, però els companys resultaren ferits.

- ¿Com ha reaccionat el moviment juvenil, davant d'aquest assalt?

- La JCC està profundament agraïda per les mostres de solidaritat que ha rebut. Des del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, la Coordinadora de Forces Polítiques Juvenils, la Taula d'Entitats i Moviments Juvenils, de persones reconegudes dins del moviment juvenil fins al suport del PSUC, de les Comissions Obreres

- La Quinzena de Presentació Pública, que teníeu previst fer aquests dies, ha sofert canvis per aquest fet?

- Al contrari. La quinzena ha estat reforçada. Si allò que pretenien els qui varen assaltar el local era que féssim marxa enrere, s'han equivocat. La marxa de la quinzena està superant fins i tot les nostres previsions. Els mítings es multipliquen. La venda pública de la nostra propaganda, les entrevistes amb les autoritats, els actes a tot arreu, com festes, recitals, etc., estan aconseguint trencar la il·legalitat de fet de la JCC. Encara que ens falta tenir una visió global de com ha anat la quinzena, tenim ja dades significatives: A

Olesa, es fa la presentació al propi Ajuntament; a Reus, la ràdio local entrevista durant tres quarts d'hora el comitè local; en algunes comarques, els nostres actes són els primers que fa, no ja la joventut, sinó l'esquerra.

- Quins són els objectius prioritaris del moviment juvenil aquests propers dies?

- Per a nosaltres, aquestes properes setmanes, tot el mes de març, ha d'ésser el "mes de les reivindicacions democràtiques de la joventut". Hi caldrà centrar tots els nostres esforços - i els de tothom - per fer arribar fins a l'últim racó de Catalunya la campanya per la majoria d'edat i el dret de vot als divuit anys i per la recuperació del patrimoni de la "Delegación Nacional de la Juventud", en el marc de la campanya de l'Assemblea de Catalunya "Volem l'Estatut". Tot plegat ha de culminar en els Aplecs del Congrés de la Joventut del proper 27 de març.

- Als diaris ha sortit aquests dies que tu et presentaràs a les eleccions en les llistes del PSUC. Què hi ha d'això?

- Primer voldria aclarir que, fins que no ho aprovi el Comitè Central del PSUC, ni em presento ni em deixo de presentar. Avui només podem parlar d'una proposta que ha fet el Comitè Nacional de la JCC -que ha estat molt ben rebuda per la comissió electoral del PSUC- perquè la JCC estigui representada, com a tal, a la candidatura dels comunistes.

Això està en la línia dels acords que varem prendre en l'últim Comitè Nacional de participar activament en la campanya electoral, perquè hi fossin presents les reivindicacions de la joventut, i d'emprendre una gran campanya d'explicació entre tots els joves per fer d'aquestes eleccions unes eleccions democràtiques i votar al PSUC perquè és el que millor defensa i pot defensar els interessos de la joventut.

☆ vida del partit ☆ vida del partit ☆

LOCAL A SANT JOAN DESPÍ

Amb la presència de Josep Salas, del Comitè Executiu, i de Francesc Baltasar, responsable comarcal del Baix Llobregat, va ser inaugurat, el passat dia 20, el local del PSUC a Sant Joan Despí. Local que, el mateix dia de la inauguració, ja resultava petit per als militants, que havien de celebrar l'esdeveniment en un bar de la població, entre parlaments entusiastes i mostres d'una fidelitat insubornable al poble de Sant Joan i al PSUC.

Comunicat del C. E.

En conèixer-se l'atemptat de què fou objecte la Joventut Comunista de Catalunya, el PSUC va fer públic un comunicat en el qual es "denuncia amb la major energia l'atemptat 'ultra' de què foren objecte ahir, dilluns, els locals de la JCC". "Aquest fet -assenyala el Comitè Executiu del PSUC- mostra la urgència de la desarticulació de les bandes feixistes, condició imprescindible per a crear el clima de convivència necessari per a la plena normalització democràtica del nostre país."

☆ vida del partit ☆ vida del partit ☆

PLE DE MOVIMENT POPULAR

El 13 de febrer es va celebrar una reunió de prop de cent companys responsables, locals i comarcals, del moviment popular.

De les conclusions, en volem destacar les següents:

● El reconeixement de la importància del moviment popular de barris i ciutats en la mobilització i organització social dels darrers anys, però també de la necessitat de contribuir a fer que les associacions i entitats siguin organitzacions més àmplies i representatives, obertes, pluralistes i unitàries, en la línia expressada pel document del Comitè Executiu del PCE, elaborat amb participació del PSUC, amb el qual hi va haver una plena identificació.

● La necessitat d'adreçar-nos a la gran majoria i no oblidar cap sector social ni cap forma de vida col·lectiva. Cal un concepte més global del moviment popular; no reduir-lo a les associacions de veïns, sinó interessar-se també per les entitats culturals (importància del Congrés de Cultura Catalana a nivell de masses), esportives, associacions de pares, etc.

● Reforçar la presència del partit a tots els nivells de la societat, com correspon a un partit que lluita, que assumeix totes les reivindicacions i aspiracions a tot arreu, per poc polítiques que, a vegades, puguin semblar. I això tot aprenent a ser un partit de govern, la qual cosa significa aprendre, a través de la lluita i de la negociació, el funcionament de totes les institucions.

● Concebre' el moviment popular com un mitjà de mobilització, que obri alternatives, i de construcció concreta d'un nou tipus de relació entre la societat organitzada i l'Estat. Davant de la política municipal reformista, que conté

GIRONA: SEGONA CONFERÈNCIA

A la seu central del PSUC a Girona, s'ha celebrat la II Conferència de l'organització gironina del Partit. Hi van assistir trenta-cinc delegats de les sis agrupacions amb què compta l'organització i també els membres del comitè local i els companys Josep Pardell, del Comitè Executiu, i Maximià Antequera, del Comitè Central.

Els acords que, després dels debats, es van prendre es poden resumir així:

► Celebrar, aviat, la quinzena del Partit.

► Fixar els principis i mètodes de discussió del projecte de Programa, en la perspectiva del IV Congrés.

► Com endegar la campanya electoral.

Tot seguit, es va elegir el nou comitè local. Van ser reelegits, entre altres, Eudald Carbonell, secretari general, Josep Quintanas, Pere Boix, Àngel Serradell, Manuel Costa Pau i Sergi Pasarín.

molts elements de demagògia i d'autoritarisme sota la disfressa del diàleg i de la política social, cal una constant iniciativa, tant per obtenir reivindicacions com per controlar la política municipal.

● Reforçar la capacitat del partit de donar alternatives a tots els nivells de la societat i concretar-les en propostes institucionals, com ja s'apunta en el document de política municipal. No es tracta de diferenciar-se només per una ideologia, sinó per la qualitat de ser el portaveu de les aspiracions populars i d'inspirar confiança respecte a la nostra capacitat per realitzar les nostres propostes.

Venda de TREBALL a Terrassa (Foto TREBALL)

LLIBERTAT SINDICAL i DRET DE VAGA

Quan va sortir la llei de "Conflictes Col·lectius", del 22 de maig de 1975, on es legislava el "dret de vaga a l'espanyola", algú -no pas les centrals sindicals- va dir que era un pas endavant. Avui, algú vol fer-nos creure que la proposta, que Noel Zapico i els seus xicots fan a les Corts, d'un nou "dret de vaga" és alguna cosa més, un altre pas endavant. Caldria recordar altre cop la vigència real que ha tingut la llei anterior, que definia quelcom tan divertit com la "vaga legal", de la qual tan poc ús han hagut de fer els treballadors, que han fet les vagues com sempre, sense tenir en compte la llei ni les mil i una traves que hi posava.

Ara volen tornar a les mateixes. Distincions semàntiques entre vaga il·legal i legal, en un país on continuen fent la legalitat els de sempre. Les vagues, segons ells, han de ser sempre per motius laborals, amb exclusió de les polítiques (què entendran per "laboral" i per "política", els verticalistes!) i de les de solidaritat, o "cuando se produzca con infracción de los requisitos exigidos en esta ley". Altre cop volen posar laberints i portes que facin intransitable el camí dels drets dels treballadors. Fer lleis que quan surten al Butlletí Oficial de l'Estat ja no serveixen per a res, perquè la pràctica quotidiana no les sap, ni les pot, ni les vol tenir en compte, és un error que hem pagat molt car en aquest país durant molts anys. Esperem que no hi tornarem a caure.

Tot això posa altra vegada sobre la taula el problema de la llibertat sindical i de com s'organitza tot el potencial latent en el país per aconseguir-la. La legalització de les centrals sindicals sembla imminent; però, com en el

cas dels partits, ¿hi haurà discriminacions? ¿Haurà de veure CCOO retardada la seva legalització respecte a d'altres centrals? Això seria, sens dubte, una dificultat, però contra la qual s'ha de lluitar ja des d'ara imposant un estil de treball obert, aconseguint la màxima afiliació, per tal d'impedir una maniobra discriminatòria no impossible. I precisament on més s'ha d'impulsar aquest exercici de la llibertat sindical és a l'empresa, dins la qual cal empènyer, des de CCOO, una pràctica sindical unitària decidida, a partir de les assemblees de tots els treballadors, d'organismes unitaris, de consells de fàbrica elegits pels treballadors per negociar amb la patronal al marge de la podrida estructura del sindicat vertical. Consells de fàbrica on estiguin representats tots els sectors dels treballadors, des dels peons fins als tècnics, passant pels administratius; totes les seccions importants; on haurien d'estar els representants sindicals actuals que fossin ratificats per l'assemblea -a fi de facilitar l'ocupació dels locals sindicals i la recuperació del patrimoni que pertany a tots els treballadors-, com també, en la mesura possible, representants de les diferents centrals sindicals amb presència real a nivell d'empresa, sempre que això fos acceptat per l'assemblea.

La llibertat sindical ens la donaran per decret. I no serà, com no ho és el dret de vaga, la que realment volem els treballadors. Només la pràctica diària i conscient dels nostres inalienables drets sindicals farà que assolim de debò aquests objectius que avui, com durant tants anys, encara ens escatimen.

ANTONI FERRER

Rafael Vidiella a la seva terra

Rafael Vidiella i la seva companya

Quan la Montserrat Roig acabà de presentar Rafael Vidiella, dissabte, davant de quatre-centes persones, al Casal Tortosí, es va fer un gran silenci a la sala. En Vidiella s'acostà al micròfon i la seva veu es va sentir ben clara: "Companyes, companys, conciutadans, paisans..."

En Vidiella no parlà de la història per parlar del passat. Recordà la vida política de Tortosa, a principis de segle, "vint-i-cinc anys després de la tercera guerra civil del segle XIX", per constatar que tots els partits estaven reconeguts, "àdhuc els carlins i els republicans, grans enemics de la Restauració". A diferència d'avui, "quaranta anys després d'una altra guerra civil", quan molts partits encara no són legals.

Totes les incursions que Vidiella va fer en la història de Catalunya -una memòria prodigiosa- eren intencionades, anaven encaminades a denunciar els actuals enemics de la democràcia. És així com el fundador del PSUC va explicar que "cada vegada que es desenvolupa el moviment obrer i el moviment nacional, hi ha forces interessades a fer por a la burgesia catalana tirant bombes o assassinant burgesos". Vidiella denuncià aquestes provocacions "encaminades a fer que la burgesia catalana demari ajut al gran capital espanyol i a l'Estat".

Per a tots els assistents a la conferència i, d'una manera particular, per als periodistes, el llarg recordatori que Vidiella va fer de la vida política a Tortosa, durant la República, a través de la premsa que s'hi editava, va ser la part més interessant de la seva xerrada. Vidiella, caixista i militant sindicalista del ram de gràfiques, recordà amb pèls i senyals la riquesa política de Tortosa ara fa quaranta anys.

En Rafael ha viscut tots els "pecats" d'un segle de política catalana i ho explicà graciosament: "Primer, va dir, el liberalisme era pecat, després, el socialisme va ser pecat, i més tard, l'anarquisme. Ara, el pecat és ser comunista."

Després de tants "pecats", sempre castigats, en Vidiella encara ha conservat l'humor i, sobretot, el sentit polític de la reconciliació. "Hem de fer tot el que sigui possible per acabar amb l'esperit de la guerra civil, per evitar que hi hagi una altra guerra", digué l'home que va tenir un avi en la primera guerra civil espanyola, un oncle en la segona i la tercera i que va viure, ell, l'última, "la més terrible de totes".

L'HOMENATGE DELS COMPANYS

Cap a les deu del vespre, més de dos-cents comunistes de les comarques del Baix Ebre i del Montsià s'aplegaren en una fonda de Ferreries prop de Tortosa -"la més gran"-, per retre un homenatge al vell lluitador, "l'home que contribuï a fer del PSU el partit nacional de la classe obrera de Catalunya". Hi assistiren també representants del Partit Carlí, de Convergència Democràtica de Catalunya i del Partit Socialista de Catalunya (Congrés), que van seure a la presidència, compartida amb Vidiella i Llúcia, la seva companya, i dirigents del Comitè Executiu del PSUC i del Comitè Local de Tortosa.

Ferran de Torres, membre del Comitè Central del PSU i conegut dirigent comunista tortosí, va saludar, en nom dels seus companys, en Rafael Vidiella, "revolucionari dedicat a la defensa dels treballadors i de les classes populars, aportació valuosíssima a la causa de la revolució mundial", i va destacar, d'entre totes les virtuts de Vidiella, la seva honestedat "que ens obliga, als comunistes tortosins, a estar a l'altura de Rafael Vidiella".

No cal dir que l'ambient, al menjador, era excepcional. Una gran senyera presidia la trobada. Hi havia molts pagesos, de la Unió, vells i joves, que van iniciar el "sí, sí, sí, Dolores a Madrid", que tothom va corejar. I molts joves sobretot, estudiants, treballadors del camp i àdhuc uns pescadors que portaven el sentiment dels companys de l'Ametlla.

En Santiago González, dirigent del PSC (C), va parlar en nom de tota l'oposició de Tortosa. Emocionat, va retre un homenatge a "aquest militant comunista, exemple per a tots, comunistes i socialistes" i va provocar, en repetides ocasions, crits d'"unitat, unitat", de tots els comensals.

EL "DIPUTAT" SOLÉ I BARBERÀ

Després de Jesús Maria Rodés, que va informar, en nom del Consell Català de la Pau, de la petició de la medalla Joliot Curie de la Pau per a Vidiella (és el màxim guardó atorgat pel Consell Municipal de la Pau), va prendre la paraula Josep Solé i Barberà, dirigint-se a "l'honorable Vidiella, el meu superior durant la guerra civil, el meu conseller de Justícia".

En Solé va provocar el deliri. "¿Som un partit testimonial o un partit capaç de fer la revolució a Catalunya, des del poder?", preguntà, amb la mirada fixa en l'horitzó electoral. Per a Solé i Barberà, Rafael Vidiella és precisament l'home que encarna, amb la seva història, amb la seva tasca de conseller, aquesta "capacitat revolucionària conseqüent del PSU". Amb tota la sala dempeus, els més vells amb les llàgrimes als ulls i els més joves el puny enlaire, en Solé acabà la seva intervenció obrint la campanya electoral "que serà un èxit del PSU, de la pagesia, de la lluita contra els monopolis que envaeixen les comarques, de la lluita contra l'opressió, si sabem convertir en exemple la vida de Rafael Vidiella". Un pagès d'uns trenta anys, membre del servei d'ordre, comentava, prop de la porta: "Tenim diputat per anys".

Abans de parlar Vidiella, va prendre la paraula un altre dirigent tortosí del partit. Era la primera vegada que el company "Roman", membre del Comitè Executiu, tornava a Tortosa, legalment, públicament. Era un altre esdeveniment per al PSU de Tortosa. Els més joves, que no havien conegut els anys de més dura clandestinitat, demanaven als més vells que els parlessin d'en Roman, el dirigent que molts d'ells no havien vist mai fins la nit del sopar. I en Roman va intervenir i va fer una crida "per fer del PSU el gran partit que necessiten la pagesia, els treballadors i totes les classes populars de les comarques del Baix Ebre". En Rafael Vidiella explicà als joves qui és en "Roman": "Un home que ha treballat durant molts anys a la clandestinitat, que feia propaganda, que portava l'organització i que m'enviava a Budapest el "Treball", un home que es diu Serradell."

En Vidiella acabà les seves paraules amb una altra lliçó de política i d'humilitat. "Hem d'aconseguir la unitat. I per fer-ho, hem d'escoltar els treballadors, perquè quan parla un treballador en una assemblea hem d'escoltar el que diu i no fixar-nos en el partit on milita..." Les seves darreres paraules -"jo he fet el que he pogut per aquesta unitat, ara us toca a vosaltres"- foren seguides de crits d'entusiasme, de "Visca Catalunya!", "Visca Euskadi!", "Viva Andalucía!" i, fins i tot, un espontani "Viva todas las organizaciones proletarias españolas!".

ANDREU CLARET

Rafael Vidiella i la seva companya, amb Josep Serradell (Roman), Josep Pardell i Margarida Abril, del C.E.

(Fotos TREBALL)